

Dit boek is fictie. Namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen zijn ontsproten aan de verbeelding van de schrijver of worden fictief gebruikt. Elke gelijkenis met echte gebeurtenissen, plaatsen of personen, levend of dood, is toevallig.

James Patterson en Chris Grabenstein

Max Einstein

© 2018 James Patterson

© 2019 voor het Nederlandse taalgebied:

Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Illustraties: Beverly Johnson

Belettering illustraties: Conz

Vertaling uit het Engels: Margot van Hummel

Oorspronkelijke titel: *Max Einstein. The Genius Experiment 1*

Oorspronkelijke uitgever: Little, Brown and Company, New York – Boston

Little, Brown and Company maakt deel uit van Hachette Book Group, Inc.

Trefw.: wetenschap, genialiteit, avontuur, vriendschap, wereldverbeteraar

NUR 283

ISBN 978 90 448 3509 0

D/2019/4124/017

Alle rechten voorbehouden

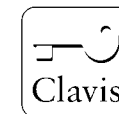
www.clavisbooks.com

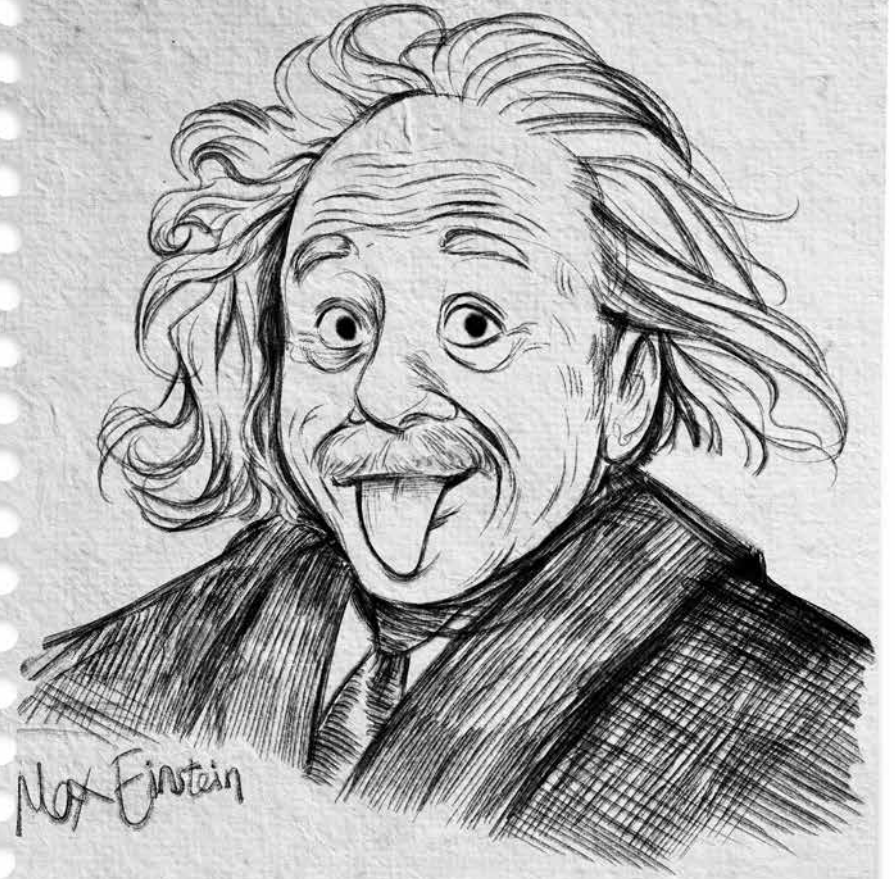
MAX EINSTEIN DE KNAPPEKOPPENCLUB

JAMES PATTERSON
EN CHRIS GRABENSTEIN

Met illustraties van Beverly Johnson

Uit het Engels vertaald door Margot van Hummel

Verbeelding is belangrijker
dan kennis.

– Albert Einstein

idee zou alles kunnen veranderen. Het zou de wereld kunnen redden. Dit is wat meneer Einstein een “aha-momentje” zou hebben genoemd.’

‘Maxine?’

‘Ja, meneer Kennedy?’

‘Het is zes uur in de ochtend, meisje.’

‘Echt? Sorry voor het vroege uur. Maar je weet nooit wanneer een goed idee ineens opborrelt. Toch?’

‘Nee. In elk geval niet bij jou ...’

Over haar afgedragen trui droeg Max een slobberige regenjas. De laatste tijd sliep ze in de trui onder een kriebelige paardendeken omdat het in haar zogenaamde slaapkamer, net als in die van meneer Kennedy, vreselijk koud was.

De lange, gespierde donkere man, wiens haar hier en daar wat wit vertoonde, kwam houderig zijn bed uit en wreef de slaap uit zijn ogen. Hij stak zijn blote voeten in schoenen die hij gemaakt had van karton en oude kranten.

‘Wacht even,’ zei hij. ‘Ik moet eerst even mijn pantoffels aantrekken ...’

‘Omdat de vloer zo koud is,’ zei Max.

‘Wat?’

‘U hebt die pantoffels zo gemaakt omdat de vloer elke ochtend zo koud is. Dat klopt toch?’

‘Maxine, we slapen – clandestien – boven een paardenstal. Natuurlijk is de vloer koud. En voor het geval je het nog niet hebt opgemerkt, al te fris ruikt het hier ook niet.’

Max, meneer Kennedy en nog een stuk of vijf andere daklozen waren ‘krakers’ zoals ze in New York City werden genoemd. Dat betekende dat ze op de leegstaande verdiepingen boven een

paardenstal woonden, zonder huur te betalen. De begane grond en de eerste verdieping van het gebouw boden onderdak aan de rijtuigjes van Central Park en de paarden die ze trokken. De bovenste drie verdiepingen? Voor zover de eigenaar van het gebouw wist, stonden die leeg.

‘De winter komt eraan, meneer Kennedy. We hebben geen centrale verwarming.’

‘Nee. Die hebben we zeker niet. Weet je waarom? Omdat we geen huur betalen, Max!’

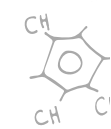

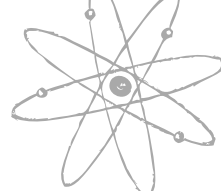

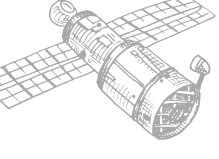
‘Dat kan wel zijn, maar in de komende weken wordt de vloer alleen maar kouder. Binnenkort zouden we allemaal best eens kunnen doodvriezen. Zelfs als we alle ramen zouden dichttimmeren ...’

‘Dat gaan we niet doen,’ zei meneer Kennedy. ‘We hebben ventilatie nodig. Het stinkt hier nogal, met al die paardenmest beneden ...’

‘Precies! Dat is nu net waarover ik het met u had willen hebben. Dat is mijn geweldige idee. Paardenmest!’

2

‘Het is eigenlijk heel eenvoudig, meneer Kennedy,’ zei Max, terwijl ze naar de gepleisterde muur vol scheuren liep en een plekje zocht dat nog niet vol graffiti stond.

Ze haalde een dik stuk krijt uit de zak van haar slobbertrui en begon op de muur te tekenen, en maakte er zo haar schoolbord van.

‘Let goed op. Probeer te zien wat ik zie.’

Max, die graag in een versleten schetsboek tekende dat ze uit een vuilcontainer had gered, zette een stel cirkels op papier met grillige lijntjes omhoog die stank moesten voorstellen. ‘Mest/ biobrandstof’ schreef ze erbij.

‘Om het deze winter warm te hebben, hoeven we alleen maar met meneer Sammy Monk aan tafel te gaan zitten.’

‘De eigenaar van dit gebouw?’ vroeg meneer Kennedy twijfelend. ‘De huisbaas die niet eens weet dat wij hier zitten? Díe meneer Sammy Monk?’

‘Ja, die bedoel ik,’ zei Max, die helemaal in beslag genomen werd door de schets die ze op de muur aan het maken was. ‘We moeten hem zien over te halen om al zijn paardenmest aan ons te geven.’

Meneer Kennedy stond op. ‘Al zijn mest? Waarom zou iemand dat in hemelsnaam willen, Max? Het is mest!’

‘Nou, kijk, als we eenmaal toegang hebben tot de mest, dan ga ik een milieuvriendelijke gasinstallatie ontwerpen voor de appartementen boven.’

‘Wat voor installatie?’

‘Een milieuvriendelijke gasinstallatie. We kunnen een anaerobe digereeroven in elkaar zetten die paardenmest kan omzetten in biogas, dat we dan weer kunnen verbranden om elektriciteit en gas te produceren.’

‘Je wil paardenmestgas gaan verbranden?’

‘Precies! Anaerobe dissimilatie is een biologisch proces waarbij micro-organismen biologisch afbreekbaar materiaal, zoals paardenmest, afbreken zonder dat daarbij gebruik wordt gemaakt van zuurstof. Anaerobe betekent dan ook “zonder zuurstof”. Dat is de oplossing voor onze energieproblemen.’

‘Weet je zeker dat je nog maar twaalf bent?’

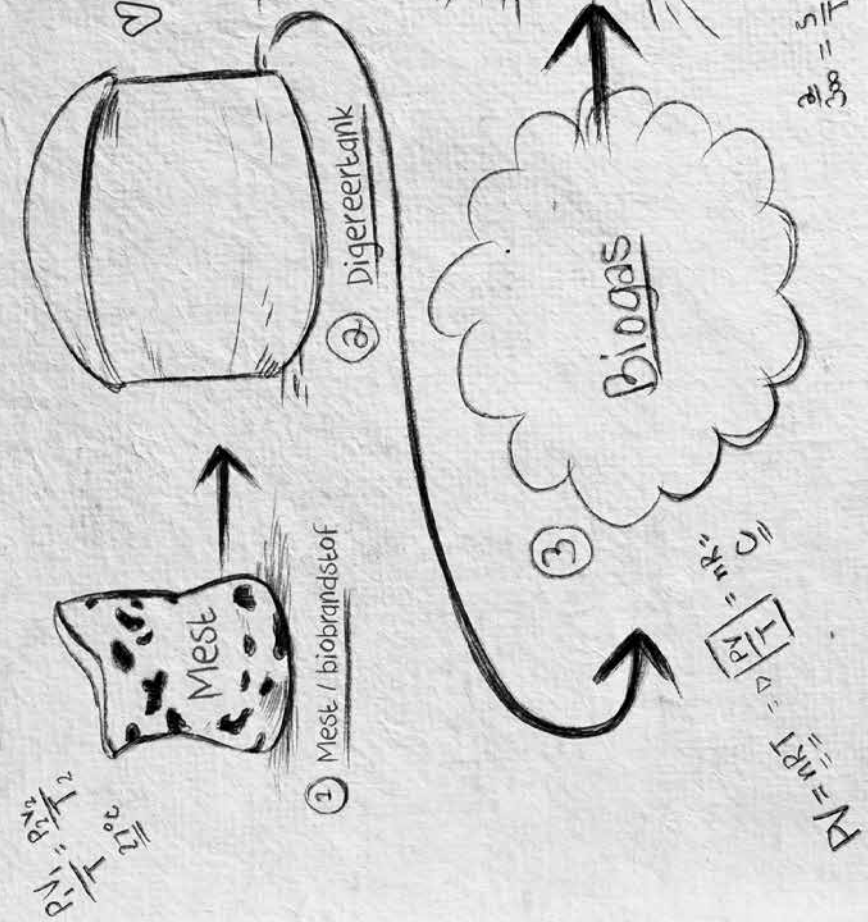
‘Ja. Voor zover ik weet wel.’

Meneer Kennedy keek Max aan met een blik die ze helaas maar al te goed kende. De blik zei dat ze niet goed snik was. Gek dus. Niet spoorde. Maar Max liet zich nooit door ‘de blik’ van de wijs brengen. Het was zoals Albert Einstein had gezegd: ‘Grote geesten hebben altijd tegen middelmatige geesten moeten opboksen.’

Niet dat meneer Kennedy een middelmatige geest had. Max had haar gedurfde nieuwe, baanbrekende idee gewoon niet goed genoeg uitgelegd. Soms kwamen de ideeën zo snel in haar hoofd op, dat de woorden over elkaar heen buitelden als ze haar mond verlieten.

‘Het enige dat we nodig hebben is een luchtdichte bak, iets dat tussen de grootte van een olievat en een tankwagen in zit.’ Ze schetste een kubus met tralies ervoor. ‘Zwaar kunststof zou

Milieu-vriendelijke gas-installatie

natuurlijk het beste zijn. En het zou mooi zijn als er een traliekooi van gegalvaniseerd ijzer omheen zat. Dan hoeven we alleen nog maar drie verschillende pijpen op de juiste lengte af te zagen – een voor de toevoer van de mest, een voor de gasuitlaat en een voor de overloop van vloeibare meststoffen. Ten slotte moeten we deze buizen via een universele afsluiter in de tank brengen, de buizen op de juiste manier aansluiten en dan is alles in orde.’

Meneer Kennedy wreef over zijn stoppelige kin en bewonderde Max’ gedetailleerde ontwerp van het apparaat op de afladderende muur.

‘Een geweldig idee, Max,’ zei hij. ‘Zoals altijd.’

Max permitteerde zich een trots lachje.

‘Bedankt, meneer Kennedy.’

‘Klein probleempje nog.’

‘Wat is dat dan?’

‘Nou, dat vat daar. Die kubus. Hoe groot is dat? Zo’n drie bij drie bij drie meter?’

‘Zo ongeveer, ja.’

‘En je zegt dat je een traliekooi eromheen nodig hebt. Je had het ook over drie pijpen. En buizen aansluiten. Ik neem aan dat je dan ook nog een ketel nodig hebt om het paardenmestgas in te verbranden, om het om te zetten in warmte.’

Max knikte. ‘En een generator. Om onze eigen elektriciteit op te wekken.’

‘Juist. Kost dat dan niet een heleboel geld?’

Max liet haar krijtje zakken. ‘Ik denk van wel.’

‘En is je al eens opgevallen wat het enige is wat de meeste krakers in dit gebouw niet hebben?’

Max tuitte haar lippen. ‘Geld?’

'Eh-hum. Precies.'

Max stak het krijtstompje terug in de zak van haar trui en veegde haar witte, koude handen af.

'Ik begrijp het, meneer Kennedy. Zoals altijd, moet ik wat praktischer zijn. Ik kom bij u terug met een beter plan. Ik kom bij u terug voor het winter wordt.'

'Geweldig. Maar, Max?'

'Ja, meneer?'

Meneer Kennedy stapte terug in zijn bobbelige bed en trok de deken omhoog.

'Kom alleen niet voor zeven uur bij me terug, afgesproken?'

3

Max wierp een blik op haar horloge.

Het was nog maar zeventien minuten over zes. In tegenstelling tot meneer Kennedy kwam zij altijd vroeg uit bed. Dat had ze altijd gedaan en dat zou waarschijnlijk ook zo blijven. In de ochtend, en dan vooral in die rustige tijdspanne tussen dromen en helemaal wakker zijn, dreven de meeste van haar fantastische ideeën vaak rond in haar nog suffe brein. De ideeën hielpen het verdriet op te vullen dat soms de kop opstak in diezelfde rustige momenten. Een verdriet dat alle wezen waarschijnlijk met elkaar deelden. Het feit dat Max geen idee had wie haar ouders waren, maakte dat verdriet alleen maar nog intenser.

Max liep zo zachtjes mogelijk door de gang terug naar haar kamer. Achter zich hoorde ze meneer Kennedy al snurken.

Max had haar eigen slaapplek boven de stallen op dezelfde manier opgetuigd als alle andere ruimtes waarin ze ooit tijdelijk had gewoond: door haar gehavende oude koffer open te klappen om er zo een uitstallkast van te maken voor alles wat met Albert Einstein te maken had. Boeken van en over de bekende wetenschapper stonden in twee rijen op de bodem, net als in een boekenkast. Tegen de deksel hing haar verzameling foto's en citaten van Einstein. Ze had zelfs een pop met een hoofd dat

kon bewegen, die ze ooit in een vuilcontainer van een museum had gevonden. Die gebruikte ze als boekensteun.

Max kon zich niet meer herinneren waar de koffer vandaan kwam. Ze had die gewoon altijd gehad. Hij was ouder dan haar gekreukelde gebreide trui, en die was al antiek.

Op de oudste foto in haar verzameling, de foto die iemand anders (Max wist niet wie) al zo lang geleden in de deksel van de koffer had geplakt dat de randen helemaal waren omgekruld, was de beroemde professor in gedachten verzonken. Hij had een borstelige snor en lang ongekamd haar. Hij had zijn handen op elkaar, alsof hij aan het bidden was. Zijn blik was gericht op de einder.

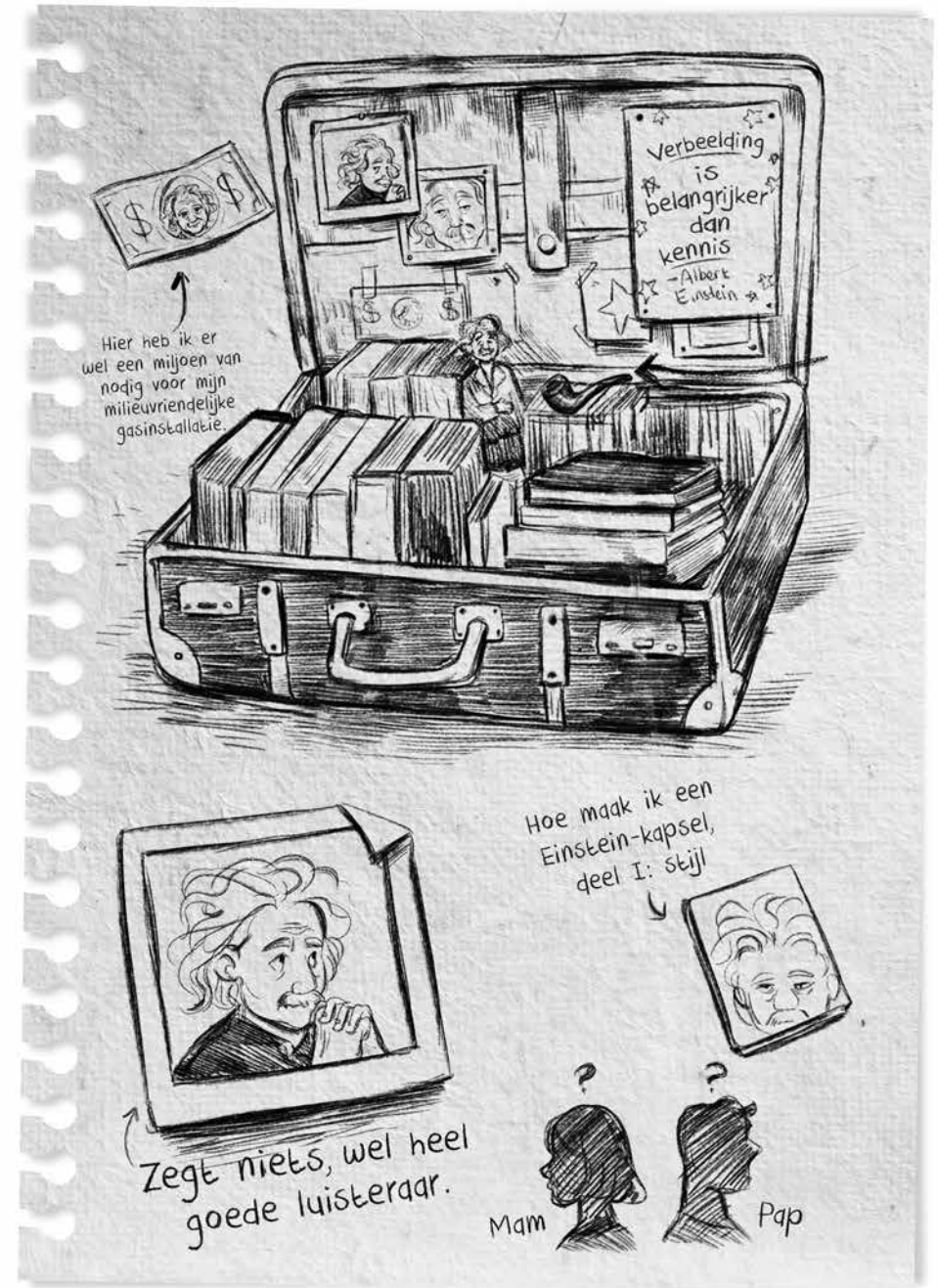
Die foto was Max' oudste herinnering. En omdat ze als kind nooit haar eigen ouders had gekend, praatte ze als ze naar bed ging tegen de vriendelijke, grootvaderachtige man. Hij was een heel goede luisteraar. Ze werd nieuwsgierig naar wie de geheimzinnige man was, en zo was haar levenslange voorliefde voor alles wat met Einstein te maken heeft, begonnen. Zoals dat hij in Duitsland geboren was, maar dat hij voor de Tweede Wereldoorlog zijn huis had moeten verlaten. En dat hij zo druk bezig was met het bedenken van geweldige, fantastische ideeën dat hij soms vergat aandacht te schenken aan zijn werk bij het patentbureau. Ze hadden veel gemeen.

Naast de foto hing Max' meest favoriete citaat van Einstein: 'Verbeelding is belangrijker dan kennis.'

'Tenzij je natuurlijk het geld niet hebt om de dingen waarvan je droomt te verwezenlijken,' mompelde Max.

Meneer Kennedy had gelijk.

Ze had geen geld om haar milieuvriendelijke gasinstallatie te

bouwen. En ze kon meneer Sammy Monk ook niet vragen of ze zijn paardenmest of iets anders mocht hebben, omdat meneer Sammy Monk niet mocht weten dat er iemand op de leegstaande verdiepingen van zijn paardenstal woonde. Ze moest gewoon een andere oplossing bedenken om ervoor te zorgen dat de krakers geen kou leden. Een die niets kostte en die kon worden gemaakt van door anderen weggegooid afval.

Max draaide zich om naar haar computer, die ze zelf had gebouwd van gevonden onderdelen. Het was verbazingwekkend wat sommige mensen in New York City allemaal op straat zetten als het vuilnis werd opgehaald. Max had zo met een prima soldeerbout die was weggegooid, genoeg afgedankte printplaten, ongewenste bedradingen, achtergelaten processors, afgekeurde toetsenborden en een beeldscherm met kleine schoonheidsfoutjes van een MacBook Pro, die iemand niet meer wilde hebben, een apparaat in elkaar gezet dat zelfs nog meer toeren maakte dan haar verstand.

Dankzij de openbare hotspots van Link NYC had ze ook gratis wifi. Bij de kiosk, een paar straten van de stallen vandaan, kon ze zelfs de accu van haar computer (achtergelaten achter een van de dure Apple Stores in de stad) opladen. (Betrouwbare wifi was een van de belangrijkste redenen waarom Max haar huidige woonruimte had uitgekozen. Eenvoudige toegang tot een eerste-klasschool was de andere.)

Max opende een zoekprogramma en ging terug naar de internetpagina die ze de avond ervoor aan haar favorieten had toegevoegd.

Het was een nachtmerrieachtig nieuwsbericht over kinderen van een jaar of zeven, 'die onder levensgevaarlijke omstandighe-

den in de kobaltmijnen van de Democratische Republiek Congo werkten. De delfstof was bestemd voor smartphones, auto's en computers die over de hele wereld aan miljoenen mensen werden verkocht.' De kinderen, wel veertigduizend, kregen voor het zware werk één dollar per dag betaald. Ze droegen er zo ook aan bij een vaag internationaal zakenconsortium, de Corp genaamd, heel, heel rijk te maken.

Het verhaal brak Max' hart.

Want het hart van Max was groot, net als dat van haar held dr. Einstein.